Müziğin Rengi

Ferhat Taştekin

Çizer: A. Gülfem Özer

İlk Genç Timaş

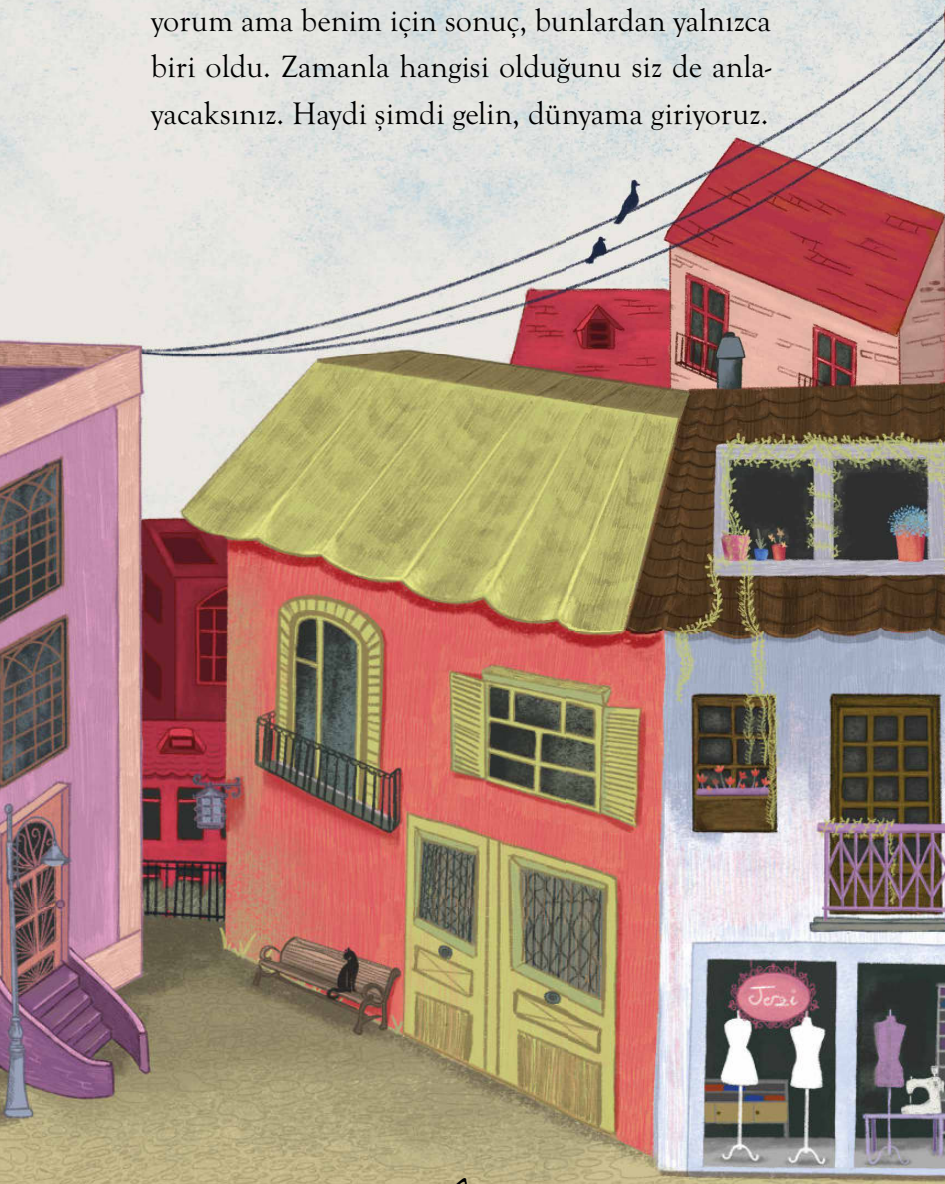
GİRİŞLER RENKLİ KAPIDAN LÜTFEN!

Eline bu kitabı aldığında "Hiç müziğin rengi olur mu ya? Müzik görülen bir şey değil ki duyulan bir şey." dediysen bu kitabı okurken şaşıracağın tek şey kitabın ismi olmayacak.

Hazırsanız, dünyama hoş geldiniz.

Ben Elvin. İsmime de şaşırmış olabilirsin. Çok yaygın bir ad değildir. Ayrıca ismimi duyduktan sonra erkek olduğumu görenler de şaşırırlar. Evet, yaygın bir erkek ismi değil. Biliyorum. Ama dedem, annemin ısrarla bana bu ismi koymak istediğini söyler. "Kız da olsa erkek de olsa çocuğumun adı Elvin olacak." dermiş. Biraz büyüyünce araştırdım. Yaygın bilinen anlamı "cennet çiçeği". Diğer anlamı sıcaklık. Bir anlamı daha var: "Gökkuşağının her bir tayfına verilen isim." Resim derslerinden renk çemberini hatırlarsınız. Hani doğal ışık, prizmadan geçtikten sonra renklere ayrılır, gökkuşağı gibi... İşte bu renklere de elvin denir (miş).

Annem hangi sebeple bana bu ismi koydu bilmiyorum ama benim için sonuç, bunlardan yalnızca biri oldu. Zamanla hangisi olduğunu siz de anlayacaksınız. Haydi şimdi gelin, dünyama giriyoruz.

Burası bizim mahalle. Çok yüksek olmayan çoğu bahçeli evler, alt katlarında birkaç dükkan olan apartmanlar, önünde renkli saksıların durduğu pencereler, yıkanmış çamaşırların asıldığı balkonlar... Evet, biliyorum. Biraz kırmızı. Çoğu mahalle gibi... Sahi mahalleler neden kırmızıdır? Bakın şuradaki Bakkal Hüseyin amca. İçerisi öyle kalabalıktır ki onun bakkalındaki yüksek ve karışık raflarda her şey bulunur. Yine de eğlenceli bir yere benzetirim. Sanırım bu yüzden turuncu bir bakkalı var.

Bir keresinde dedemin oradan kemer tokası aldığını görmüştüm. Gerçekten Hüseyin amcanın turuncu bakkalında bulamayacağınız bir şey pek yoktur. Bu biraz garip ve turuncu...

Köşede Terzi Engin amca var. O, Hüseyin amcanın aksine oldukça beyaz bir dükkâna sahip. Sadece ortada geniş bir masası, duvarda bir boy aynası, kenarda da hiç susmadan etrafa beyazlık saçan bir dikiş makinesi. Yine de dükkânının bu beyazlığı biraz huzursuzluk verir bana. Sanırım elbise provasına gelen insanların gerginliği yüzünden olmalı.

Engin amcanın üst katında Melahat teyze var. Yalnız yaşadığı için midir bilmem tüm gün camdan mahalleyi izler. Bazen gelip geçenlere laf atar. Genel olarak her şeyi şakayla karışık söyler ve yeşildir. Ama kendisi değil, önündeki bulut yeşildir. Ama her zaman değil. Bazen o bulutu görmem. Herkes ona baktığında ya da gün içinde onunla çok fazla konuşulduğunda daha yeşil olduğu kesin... Belki de Melahat teyzenin insanları şakayla karışık iğnelemesi yüzündedir.

Şu ilerideki de bizim ev. Evet, biliyorum. Mor... Sadece önündeki pus değil, evdeki çoğu şey

mor. Ama her zaman değil. Bazen -Terzi Engin amcanın dükkanındaki kadar gergin olmasa da- bazı şeyler beyazdır ya da şeffaf. Ama çoğu zaman içimi sıkan bir mor... Evimi seviyorum. Ama mor olmasını sevmiyorum. Ben dedemle yaşarım. Kendisi benim her şeyim olur. Laf olsun diye söylemiyorum. Bildiğim tek akrabam o. Annem de babam da o olmuştur. Biraz gri birisidir. Yani genel olarak. Eskiden böyle gri değildi. Kendisi eski bir öğretmen olduğu için çocuklarla arası çok iyidir. Eskiden benimle sürekli oyunlar oynardı. Sarı olduğu günler dışında çok eğlenirdik. Bazı günler sarı olurdu. Sanırım annemi hatırladığında. Şimdi hâlâ bazen sarı olur. Ama artık çoğunlukla gri biri... Yaşlandığı için diye düşünüyorum.

Eve yaklaştıkça alışık olduğum kadar mor olmadığını fark ettim. İçeriden sızan bir mavilik var bugün. Hem de oldukça parlak bir mavi bu. Heyecan verici...

"Elvin geldin mi oğlum?"

"Hayır dedeciğim, henüz değil. Geliyoruuum."

Kapıdan içeri adımımı zıplayarak attıktan sonra:

"Hop! Geldiiiiim."

Dedem ve karşısındaki adam bu şakama güldü. Bence biraz klişe bir şaka. Yine de her seferinde dedemi güldürür. Aslında bence komik olan benim şakam değil dedemin sorusu. Sonuçta geldiğimi görmesine rağmen sorması...

Kafamda kendimle geçen konuşmamı dedemin sözleri böldü:

"Misafirimize hoş geldin de bakalım."

"Hoş geldiniz." dedim gülümseyerek. "Ne kadar mavisiniz."

"Erol amcan benim öğretmen okulundan çoook eski dostum. O da öğretmendir. Yurtdışında yaşıyor. Yıllardır davet ederdim, (dedem burayı kahkaha atar gibi bir sesle söylemişti) sonunda bize de uğrayabildi" dedi.

O sırada dedemden Erol amcaya doğru süzülen kırmızılık, Erol amcanın maviliğini biraz bulandırdı. Kırmızılığı gözümle takip etmiştim. Bu beni biraz güldürdü.

Gülümseyerek "Memnun oldum Erol amca."

dedim. Cümlem bittiğinde hâlâ gülümsemeye devam ettiğimi fark ettim.

Erol amca da bana gülümsedi ancak baştaki gibi bir gülümseme değildi bu. Yüzünde bir şüphe vardı. Bu, maviliğini de koyulaştırmıştı, neredeyse bir laciverte dönüştürecekti.

"Haydi bakalım! Ellerini yıkayıp gel. Erol amcan yemeğe kalacak. Yardım et de sofrayı hazırlayalım."

"Tamam dedeciğim." deyip elimi yıkamak için içeri girdim. Ben içeri girerken Erol amcanın arkamdan baktığını fark ettim. Bir kaşını hafif kaldırmıştı. Üstelik daha da lacivertti.

Yemek boyu dedemin ve Erol amcanın öğretmen okulu anılarını dinledim. Yatılı okumuşlar. Zor ve kahverengi dönemlermiş. Ama bir şekilde hep birbirlerine destek olmuşlar. Öğretmen olduktan sonra da görüşmeye devam etmişler ama sonra Erol amca bir süreliğine yurt dışına çıkmış. Uzun yıllar da dönmemiş. Bence asıl maviliğini o zaman kaybetmiş. Keşke Erol amcanın gençliğinde ne kadar mavi olduğunu görebilseydim.

Daldığımı gören dedem yine sözü bana attı. Nedense hep böyle yapar. Bir şey düşündüğümü

fark ettiğinde beni hemen kendi dünyasına döndürür. Düşüncelerimin içinde kaybolacağımdan korkuyor sanırım. Oysa benim düşüncelerim gerçek dünyadan çok daha renkli.

"Yaaa, işte böyle Elvin'im. Bizim zamanımızda sizin için çok basit olan şeylere bile ulaşmak zordu." dedi.

"Ne mesela dede?" diye sordum.

"Mesela sıcak su." dedi. "Şimdi çeşmeyi açıyorsun. Hooop sıcacık su akıyor. Eskiden evde banyo günleri bile ayrı bir telaşeydi. Evde kazan yanacak, su ısınacak, içeride soba ayrı yanacak, herkes sırayla banyo yapacak... Bir koca gün bununla harcanırdı. Şimdi, ooh beş dakikada Beşiktaş..."

Çok turuncuymuş, dedim gülerek.

Erol amca bu anı bekliyor gibi söze girdi.

Neden turuncu Elvin?

Çok bariz değil mi, dedim.

Dedem kısık olduğunu sandığı bir sesle "Elvin biraz böyledir. Renklerle kendini ifade eder." dedi. "Turuncu onun için, sanırım, zahmetli ya da dediğim gibi telaşeli..."

“Hayır dede, o yüzden değil...” diyordum ki Erol amca eliyle dedemi susturup devam etti.

“Sence ben ne rengim?”

“Mavi dedim. Çok parlak bir mavi. Özellikle de konuştuğunuzda. Gökyüzü gibi... Ama sanırım eskiden daha maviymişsiniz. Şimdi bazen lacivert oluyorsunuz.”

“Ne zaman?” dedi Erol amca. Söylediklerim ilk kez birinin böyle ilgisini çekmişti. Çok heyecanlandım ama biraz da gergindim. Beyaz bir gerginlik...

“Bilmem, mesela az önce, ya da sustuğunuzda...” dedim. “Geçmişten bahsederken daha laciverttiniz.”

“Seninle küçük bir oyun oynayalım mı?” dedi Erol amca. Meraklanmıştım. Yemek başında oyun olmazdı ki...

Erol amca arabasına gidip geldi. Elinde bir enstrüman kutusu vardı. Bu sanırım...

Ben tahminimi bitirmeden Erol amca enstrümanını çıkardı. Yine de haklıydım. Bu bir kemandı. Etrafına koyu kırmızı ve mor pusların sindiği bir keman...